

ÉJJELI KALANDOK

Hát egyszer valamikor, mikor még kis gyerekek voltam, elkü(l)dött az apám a szomszéd faluba, hogy vigyek egy levelet a paphoz. De hát mint afféle gyerek, én is, hát nem arra volt a gondom, hogy a levelet hogy kézbesítsem, hanem elkezd(tem ott a gyerekekkel játszani. Mint afféle gyerekek, hát más falubéliekkel az igaz, de játsztunk. Hát egyik gyerek is gyűtt, a másik gyerek is, oztán ott eljtszadtunk, úgyhogy egyszer este lett.

Mikor este lett, akkor jutott eszömbbe, hogy neköm ezt a levelet át kéne adni a paphoz. De már este lett, a lámpákat kezdték gyujtogatni. És én nem mertem menni sehová a faluba, de hazajönni se merek, mert sötét van. Hát csak ott járkálok a faluba(n).

Na, hát utóvégre, hát egész reggelig járkáljak? Elhatároztam, hogy addig megyök a faluba, míg nem találok olyan helet, ahol ég a lámpás. Mert már sok helön eloltották a lámpákat, lefeküdtek.

Hát amint megyek, egy helön ég a lámpás. Nem bánom, akármi lesz, ide bemegeyek.

Bemögyök, hát egy fiatal menyecske van a házná(l). Mondom neki:

— Így megjártam, nem merök hazamenni. Hát kérném, hogyha egy kis szállást adna reggelig.

— Hát, jó(l) van, fiam, bemehetsz a pajtába, ott lefekhetsz.

Hát a pajta tele volt szénával. Hát itt, mondok, jó helem lesz. Lefeküdtem. De hát, persze, mint afféle gyerek, hát félttem is, nem mertem elaludni.

Hát amint ott heverészök, hallom, hogy nyílt a kapu. Begyün a kapun. Odamegy a menyecske, hát hallom, hogy mondja neki:

— Itt van egy gyөрökse. Szállást kért, és bekül(d)tem a pajtába, hogy ott lefekhetik.

Hát én nem tudtam, hogy ki az. Amikor begyütt, azt kérdözi az ember:

— Adtá(l)-e vacsorát annak a gyөрöknek?

Hát a férje vót! Én nem tudtam, az muzsikus vót, hát akkor is kint vót valahun muzsiká(l)ni, hát későn gyütt meg. S mikor megjött, azt mondja a feleséginek:

— Ha nem adtá(l) neki vacsorát, gyere, hí(v)d be! Gyűjön be vacsorá(l)ni!

Hát egyszer gyün a menyecske, hogy menjek be vacsorá(z)ni! Bementem. Hát a vacsora már ott áll az asztalon. Odaültünk az asztalhoz, de csak ketten a gazdával. Az asszony meg kint végezte a dolgát a konyhába(n). De én nem tudtam, hogy, mint. Nekem abhó(z) semmi közöm.

Kezdünk vacsorálni. De hát én bizon féltem is, nem mertem. Hát a gazda egyre azt mondja:

— Hát miér(t) nem öszöl, fiam?

De hát a gazda meg már ittas vót, és egy-két kanállal bevett, akkor elaludt ott az asztalnál, szundikált. Amikor ő letette a kanalat, én is letettem.

Egyszer fölveti a gazda a fejit. Hát a tálba(n) benne az ennivaló:

— Hát, gyөрök minek* nem öszöl?

Hát szégyöl(l)tem is, meg féltem is. Amikor a gazda övött, akkor én is. Hát egyszer(r) megin(t) letette a kanalat a gazda, elkezdött szundikálni. Akkor én is letettem.

Ez alatt az idő alatt begyütt az asszony. Láta, hogy ott a leves a tálba(n), és hogy nem eszünk. Hát ű gondolta

* miért.

magába(n), hát most elviszi, hát mos(t) má(r) nem esznek. Elvitte a levest, és hozott be kását.

Hát egyszer fölbred a gazda, fölveti a fejit, hát ott van egy tál kása. Megen odaszól:

— Hát, fiam, minek nem eszöl?

— Hát, tudja fene. Nem merök enni.

— Mér(t)?

— Hát hogyha a gazda eszik, akkor majd én is.

Hát persze őnéki nem köllött, mer(t) hát ittas vót, én se ettem. A gazda megin(t) elszundikált.

Egyszö(r) fölveti a fejit, hát mégis ott a tálba(n) a kása:

— Hát, te, gyerök, hát mégse ettél? Mégse ettél?

— Hát ha a gazda úr eszik, akkor én is.

— De az anyád teremtését, ezt neköd meg köll enni!

Azzal ű megin(t) lehajtotta a fejit, szundikált.

Most mi(t) csináljak? Egyképp féltem is, másképp meg, ha fölbred a gazda, meglátja a tálba(n) a kását, maj(d) megver. Hát most mi(t) csináljak?

Még a gazda szundikált, én mög a kását beledugtam az ingöm derekába, hogy ne maradjon a tálba(n).

Egyszer fölveti a gazda a fejit, hát üres a tál:

— Megetted, fiam?

— Meg.

Elővette a hegedűt, elkezd muzsikálni:

— Te meg, fiam, mos(t) táncolj!

Hát ahogy úgy, elkezdtem én ottan ugrá(l)ni-bagrá(l)ni. Hát persze, amint ugrok-bagrálok ottan, mer(t) az imögderék fölcsúszott, a kása hol egyikfelű(l), hol másikfelű(l) kipottyant egy darab kása. A gazda meg ezt eszrevötte. Rám támad ám:

— A kölök teremtésödet! Nem köszönöd mög, hogy adtam enni, s most így bent csúnyítol?

Hát akkor én megijedtem és kiszaladtam, hogy meg ne verjen. Hát a pajtába nem mertem menni, mert, mondom, ott majd megtalálnak, hanem szaladtam ki a kertnek.

Amint ott mögyök a kertnek, hát ott találtam valami-lyen rozzant gunyhót. Összevissza vót már dölve, hát olyan hitvány izé volt. Csillagos ég vót a teteje, me(rt) teteje se vót má(r) körű(l)belű(l). Hát ott bebujtam abba a rossz gunyhóba. De elaludni ott sem mertem.

Egysző(r) hallom, hát ropog valami, gyünnek. No, a szentjét neki, most gyünnek, megtalá(l)nak! Hát én aztán húzódoztam beljebb, beljebb, hogy meg ne találjanak.

Odaér, hát az az asszony, a menyecske vót. Beszól oda, abba a rosz gunyhóba:

— Itt vagy-e, kincsem? — Evvel szólított meg.

Hát én nem tudtam semmit, mondom neki:

— Itt vagyok.

— Ne, ez a kosár pogácsa, fogd el!

No, avval az asszony elment. Én meg hát gondolkoztam, spekulá(l)tam:

— Hm, mos(t) már majd itt is megtalá(l)nak, mer(t) tudják, hogy itt vagyok. Ájde! Jobb lesz neköd innen továbbmenni!

Megyek aztán kijebb a kert vége felé. Hát a kert végén volt egy kazal szalma. Akkor én fölmásztam arra a kazó(l)-ra. Itt csak nem talál(l)nak meg! Ott osztán elővettem a kosár pogácsát, kez(d)tem enni.

De nem sokáig tartott, mert egyszer hallom, hogy beszélnek. No, már megin(t) gyünnek?

És hogy meg ne találjanak itten, abbahagytam az evést, és fönt a kazalon beástam magam a szalmába, és onnét hallgatóztam.

Hát gyünnek. Hát direkt odagyüttek a szalmakazalhol. Hát énneköm nem vót semmire semmi dolgom. Én nem tudtam, hanem mikor mon(d)ta ott az asszony (a pap járt oda ahhol a menyecskehöl; persze, hát én nem tudtam, ugye?) azt mondja a menyecske annak a papnak:

— Ugy-e, kincsem, jó vót-e a pogácsa?

— Milyen pogácsa?

— Hát akit adtam ott a rozzant gunyhóná(l).
(Mert először ott vót a találkozásuk mindön este.)

Azt mondja a pap:

— Hát én nem tudok rula. Én nem láttam.

— Hát, vittem egy kosár pogácsát, mon(d)tam, hogy fogd ezt a kosár pogácsát és elfogtad.

— Én nem láttam, én nem tudom.

— Hát akkor nem te vótá(l) ott anná(l) a gunyhóná(l).

Hát így osztán egyszer elcsendesödtek. (Ak)kor elcsenedetek, hát én azt hittem, hogy elmentek. Akkó(r) lassan elébújtam a szalmábú(l). Nézem, hogy merre mennek, hát akkó(r) látom, hogy a pap teríti le a köpenyegöt. Az asszon lefeküdt, a pap meg rá.

Hát én meg, afféle gyerök: de hát, Űristen, mi(t) csinálhatnak ezek? Akartam nézni, hogy mi(t) csinálnak. Persze, hát a kazalrú(l) oda le nem láthattam annyira. Mind jobban-jobban kijjebb gyüttem, úgy másztam lassan a kazal szalmán.

Amint ott hajludozok, nézőgetöm, egyszer a szalma fönt megcsúszott, én mög a szalmával együtt közibük.

De mikorra én legyüttem vóna, akkorra űk má(r) nincsenek. Elugrottak.

Akkor nézöm: hát a pap ott hagyta a köpönyegöt. Megijedt és ott hagyta. Elszaladt.

Hát, aki nem hiszi el, gyűjjön ide! Majd adok neki egy darabot, mer(t) még mast is van belüle.